

Lotgenotendag SKIP

zaterdag 24 juni 2017

Thema: De SKIP lotgenotendag op 24 juni staat in het teken van elkaar uitnodigen. Niets hoeft, alles mag! Voel je niet verplicht om deel te nemen aan de workshop, de locatie in Driebergen biedt zoveel meer en laat u verrassen. Weet u dat u zich ook alleen voor de BBQ kunt aanmelden? Kortom: wij bieden u veel vrijheid en keuze deze dag.

Locatie: Antropia Hoofdstraat 8, 3972 LA Driebergen-Rijsenburg

10.00 Inloop, ontvangst met koffie en thee
10.30 Welkomstwoord
10.45 De kunst om krachtig en authentiek te zijn - Emmy Stelling

In de ochtend nodigen we je uit om je te laten verrassen door Emmy Stelling, en je door haar mee te laten nemen. Hoe ben jij in balans en hoe sta jij in je (innerlijke) kracht?

In de middag elkaar uitnodigen tot een gesprek rondom de bbq op een prachtige plek buiten in de natuur. Een ontmoeting met elkaar om op een meer ontspannende wijze in je leven in verbinding te komen staan. De krachtige basis ontdekken in jezelf, meer rust en balans ervaren. Verantwoording voor je eigen leven nemen, is de sleutel naar jouw innerlijk geluk.

Na deze ontmoeting

- Voel je je zelfvertrouwen
- Communiceer je helderder, krachtiger en authentiek
- Kun je ook in lastige, stressvolle situaties in je kracht blijven staan
- Heb je meer helderheid over welke stappen je wilt zetten in je leven

Emmy is ervaringsdeskundige en trainster. Het is haar passie om mensen meer in hun kracht en authenticiteit te laten staan.

Haar eigen zoektocht naar innerlijke kracht, authenticiteit en liefde begon in 2004. In 2012 volgde zij een opleiding bij een life coach in de V.S. wat zorgde voor een omslag in haar leven en de oprichting van haar bedrijf. Helder werd dat haar carrière deels gediend had als overlevingsstrategie: het niet voelen van de impact van het seksueel misbruik als jongvolwassen vrouw en onderdrukken van haar werkelijke verlangens in haar leven. Nu heeft zij haar hoofd, hart, gevoel en vrouwelijke kracht met elkaar verbonden en inspireert zij anderen de beste versie van zichzelf te zijn.

13.00 Barbecue
16:00 uur Afsluitende borrel
U/jullie zijn van harte welkom! We hopen u/je te ontmoeten of weer terug te zien!
* [Protocol Lotgenotendagen](#) (Indien nodig en gewenst, worden reiskosten vergoed.)

MELD JE NU AAN

Volgende lotgenotendagen:

Zaterdag 30 september 2017

Deze lotgenotendag vind plaats in 'Geniet in de Weerd' te Arnhem nadere informatie volgt.

Zaterdag 16 december 2017

Deze lotgenotendag vind plaats in Antropia te Driebergen, nadere informatie volgt.

Op de helft van 2017

We zijn al weer bijna halverwege het jaar. Wat gaat de tijd toch snel, ook al gebeurt er veel!

Vier van onze actieve mensen zijn voor kortere of langere tijd uitgeschakeld: tegen het einde van 2016 viel Jeannette Brouwer uit. Na een lange moeizame tijd ziet het er nu weer wat beter uit. Waarschijnlijk kan ze binnenkort weer terug naar huis. Dan Anja Zandbergen. Ze dacht even een operatie en dan ben ik er mooi van af, maar ook dat liep anders. Dat herstel nam maanden langer in beslag dan gedacht. Maar ook zij is aan de beterende hand. Ook Jannah van Toren had een time-out nodig die langer duurde dan wij hoopten. Volgens de laatste berichten krijgt zij ook weer haar energie terug. We hopen haar te zien op de lotgenotendag op 24 juni. Dan is ook nog de consternatie rondom Roos Haase. Tijdens een bestuurs/vrijwilligersbijeenkomst van SKIP kreeg ze een hartinfarct! Wat schrokken we allemaal. Weken heeft ze in het ziekenhuis te Nieuwegein gelegen (dat is best een eind van haar huis in Lelystad) en het was zeer spannend. Gelukkig is ze inmiddels overgeplaatst naar een revalidatiecentrum in haar woonplaats om daar verder op te knappen. Ze popelt om weer in ons midden te komen. We hopen haar na de zomer in goede gezondheid weer te verwelkomen. Ondanks deze treurige voorvallen blijven de andere vrijwilligers stug doorgaan met het ondersteunen, de belangen behartigen en het vertegenwoordigen van slachtoffers van seksueel misbruik.

Ook het afgelopen halve jaar hebben we weer met veel instanties overleg gehad. Onder ander met: Mischa de Winter, Slachtofferhulp Nederland, wetenschappers, universiteiten, jeugdzorginstellingen, Schadefonds en de ministeries van Justitie & Veiligheid en VWS. SKIP is zelfs door de Europese Unie uitgenodigd voor een meerdaagse bijeenkomst voor de 27 lidstaten in Dublin. Jiska is daar namens ons naartoe geweest. Ze zal er verslag van doen. Men wil graag met SKIP in overleg en is oprecht geïnteresseerd in onze ervaringen en adviezen. We hebben in de afgelopen vijf jaar bewezen dat we toegevoegde waarde bieden. We moeten echter een lange adem hebben om ons hoofddoel te realiseren: MISDBRUIK VERJAART NIET!

Samen met zes andere lotgenotenclubs hebben we afgesproken dat we eind 2017 goed vindbaar zijn via internet door middel van een zogenaamd portal, met daaronder ieders eigen website. Op die manier ontstaat zo een virtueel huis voor slachtoffers van seksueel misbruik, waar we, onder 1 dak, samen vindbaar zijn, met behoud van ieders eigen identiteit.

Verder zijn we in gesprek met het ministerie over de periode na 2017. Dat is nodig omdat de subsidie die SKIP nu ontvangt eindigt eind 2017. De verwachting is dat de commissie De Winter zijn eindrapport met conclusies en aanbevelingen eind 2018 zal presenteren. Daarna buigt de landelijke politiek zich hierover. Wij verwachten dat er dan opnieuw een schaderegeling zal komen en dat de komende jaren tot en met de politieke behandeling er zich regelmatig nieuwe slachtoffers zullen melden. De ervaring is namelijk dat iedere keer als de media aandacht besteden aan seksueel misbruik er slachtoffers tot de conclusie komen dat ze er nu iets mee willen doen. Een aantal van die nieuwe lotgenoten zullen behoefte hebben aan ondersteuning, lotgenotencontact en belangenbehartiging. SKIP wil dan ook voor de periode 2018 tot en met 2020 opnieuw subsidie krijgen van de rijksoverheid om door te kunnen gaan met de activiteiten.

Ik wens een ieder een mooie zomer toe, in een zo goed mogelijke gezondheid.

Barth van Eeten, voorzitter SKIP

Project Zelfregie slachtoffers misbruik in Gelderse instellingen

Stichting SKIP

Eind 2015 is stichting SKIP, in samenwerking met Zorgbelang Gelderland, een project gestart onder de naam *Zelfregie slachtoffers misbruik in Gelderse instellingen*.

Dit project heeft twee doelstellingen:

- bewustwording van het risico van seksueel misbruik binnen instellingen en pleeggezinnen;
- vroegtijdige signalering van seksueel misbruik binnen instellingen en pleeggezinnen.

'Ervaringsdeskundigen hebben verteld over de impact van misbruik op hun leven, ook als volwassene.. Dat heeft indruk gemaakt op de collega's binnen onze organisatie'

Het afgelopen jaar hebben de ervaringsdeskundige ambassadeurs van stichting SKIP, samen met medewerkers van Zorgbelang Gelderland, 10 bijeenkomsten georganiseerd in verschillende Gelderse instellingen op het gebied van zorg voor jeugd.

Tijdens deze bijeenkomsten, met als thema *Voorkomen van seksueel misbruik*, hebben de ambassadeurs hun verhaal verteld en zijn interactief in gesprek gegaan met jongeren, ouders/verzorgers en professionals in de zorg voor jeugd.

Seksueel misbruik is een ingewikkeld onderwerp omdat er vaak nog een taboe op rust: het bespreekbaar maken is lastig en gaat regelmatig gepaard met gevoelens van schaamte en ongemak. Samen met jongeren, ouders/verzorgers en professionals aandacht besteden aan het onderwerp is belangrijk omdat dit kan motiveren om hierover in gesprek te gaan.

De ervaringsdeskundige ambassadeurs van stichting SKIP zijn door hun ervaringen, kennis en inlevingsvermogen vaak de schakel tussen mensen die te maken hebben (gehad) met seksueel misbruik en professionals. De ambassadeurs zijn geen hulpverleners. Zij delen hun persoonlijke verhaal, geven informatie, voorlichting en werken mee aan bewustwording.

'De themabijeenkomst heeft ons aan het denken gezet hoe we nog meer alert kunnen zijn'

Deelnemende instellingen geven aan de bijeenkomsten als waardevol te hebben ervaren. Een aantal overweegt een vervolg om meer medewerkers de kans te geven een themabijeenkomst bij te wonen. Samen met deze instellingen bekijken we wat de behoefte is zodat we als stichting kunnen aansluiten bij de ontwikkelingen, kennis en kunde binnen de organisatie.

Stichting SKIP richt zich tijdens het najaar van 2017 ook op andere provincies in het land.

Wil je graag weten meer weten over dit project? Je kan hiervoor per mail terecht bij Hanneke Schut, coördinator bij stichting SKIP, via coordinator@stichtingskip.nl.

Jaarverslag Stichting SKIP 2016

Stichting Seksueel Kindermisbruik Instellingen Pleeggezinnen (hierna te noemen SKIP) is een organisatie voor lotgenoten die in hun jeugd, onder verantwoordelijkheid van de overheid, in een rijksinstelling of pleeggezin zijn geplaatst en daar seksueel zijn misbruikt.

Wij willen verbondenheid creëren en ruimte bieden voor herkenning en erkenning. Om dit doel te bereiken organiseren wij verschillende activiteiten voor lotgenoten en waar mogelijk bieden wij aanvullend hulp, of gaan samen op zoek naar mogelijkheden voor passende hulp.

[Jaarverslag](#)

[financiële verantwoording 2016](#)

Wij wensen iedereen een weldadige zomer!

Jolanda voelt zich een 'zorgvluchteling'

DOETINCHEM - GGNet begint in de Achterhoek enkele proefprojecten om de hulpverlening aan 'verwarde personen' te verbeteren. Maar zelf komen ze zelden aan het woord, vindt Jolanda. Daarom doet ze haar verhaal.

[Lees verder op Gelderlander.nl](http://www.gelderlander.nl)

Als de knop niet werkt kun je ook de volgende link bezoeken:

http://www.gelderlander.nl/achterhoek/jolanda-voelt-zich-een-zorgvluchteling~a7e60f24/?utm_source=email&utm_medium=sendafriend&utm_campaign=socialsharing_web

Dit is een gedeelte uit het levensverhaal van Rini Kalf uit Eindhoven. Rini is bij het verschijnen van deze uitgave jaar tachtig jaar oud. In zijn jeugd zijn dingen met hem gebeurd die zijn leven hebben bepaald. In de loop der jaren is Rini dat steeds sterker gaan beseffen. Om zijn herinneringen de baas te worden, is hij begonnen met schrijven van zijn levensverhaal.

Rini Kalf is geboren in Den Haag en al jong in een weeshuis geplaatst. Via drie pleeggezinnen is hij uiteindelijk terecht gekomen bij de fraters. Op al deze plaatsen – onder toezicht van de overheid – vonden mishandeling en misbruik plaats. Rini heeft besloten zijn verhaal te delen om ieders ogen te open voor de gevolgen van kindermishandeling en kindermisbruik. En om te onderstrepen dat misbruik niet verjaart.

Weeshuis en pleeggezin

Mijn naam is Rini kalf, eind jaren '30 geboren in Den Haag als één van de vier kinderen van een prostituee. Men vond in die tijd dat een vrouw met een dergelijk oneerbaar beroep, niet voor kinderen zou moeten zorgen. Toen ik drie jaar oud was, werd ik dan ook van de ene op de andere dag in een weeshuis geplaatst. Een traumatische ervaring. De nonnen die in het weeshuis voor ons moesten zorgen, waren niet zachtzinnig of liefdevol. Voor elke ongehoorzaamheid ging de stok er genadeloos over. En regelmatig werd ik in een teil met ijskoud water gedompeld en vastgehouden tot ik bijna stikte. Daarna mocht ik op adem komen, naakt in een speciaal strafhoekje.

Mijn moeder kwam me in die tijd regelmatig opzoeken. Dat waren de lichtpuntjes. Ik was de enige die bezoek kreeg van een moeder. Het speelgoed dat ze af en toe voor me meenam, moest ik dan ook altijd met de andere kinderen delen. Dat maakte mij een beetje bijzonder. En ook een beetje trots.

Toen de dag kwam dat ik hoorde dat ik naar een pleeggezin mocht, was ik in extase, ik stond te juichen op een tafel. Pleeggezinnen kregen echter geld voor het opvangen van weeskinderen, terwijl ze er ondertussen een goedkope arbeidskracht bij hadden. Liefde voor de kinderen kwam er eigenlijk niet aan te pas. Ik ging naar een boerderij in Schijndel. Daar konden ze me goed gebruiken. De boer zelf was vriendelijk en zachtaardig. We deden spelletjes en hij haalde grapjes met ons uit. Helaas was hij als veehandelaar veel van huis. Het runnen van het bedrijf liet hij aan zijn vrouw en twee volwassen kinderen over. Zij gedroegen zich als beulen. Ze lieten me slapen tussen de koeien, zonder dekens en zonder matras. Ratten staarden me 's nachts aan. Voor dag en dauw moest ik aan het werk. Om de ergste honger te stillen, stal ik af en toe een ei uit het kippenhok. Mevrouw bevoelde daarom 's avonds laat elke kip. Ze kon voelen of er een ei in zat. Zo wist ze precies hoeveel eieren er moesten zijn. Als ze een ei miste, kon ik een flink pak slaag tegemoet zien.

Katholieke gewoonten werden in het pleeggezin fanatiek in ere gehouden. 's Avonds moest ik naakt knielen, met mijn armen boven mijn hoofd. Ik moest dan een boek vasthouden met een fles erop en dan de rozenkrans bidden. Als die fles viel, dan trokken ze me aan m'n oren omhoog. Tot bloedens toe.

Ik plaste nog regelmatig in mijn bed. Dat zouden de kinderen van het pleeggezin mij wel afleren. Ze bonden een touw om mijn lijf en trokken me door de vijver van de ene kant naar de andere. Ze hielden er pas mee op toen ik zo goed als bewusteloos was. Toen ik nog een keer in bed plaste bonden ze mijn plasser dicht met een elastiek. De pijn was nauwelijks te verdragen. De volgende ochtend ving de boerin mijn urine op en liet het me opdrinken.

School

Als ik het minder druk was op de boerderij en ik niet hoefde te werken dan ging ik naar school. Als ik mijn huiswerk niet had gemaakt, moest ik naast de lessenaar gaan staan tot de meester kwam. Hij liet een liniaal achter in mijn broek glijden. Ik moest dan naar het toilet gaan en wachten tot hij kwam. Dan dwong hij mij mijn broek uit te trekken en over de wc te gaan hangen. Hij sloeg dan met

de liniaal. Ik schreeuwde en huilde, maar hij propte slechts een zakdoek in mijn mond. Als hij klaar was en mijn billen vuurrood zagen, wreef hij er zachtjes zelf over en nam tegelijk ook de voorkant mee. Ik mocht er natuurlijk met niemand over praten.... En zo leerde ik langzaam aan om de wereld om me heen te wantrouwen.

Tweede en derde pleeggezin

Na bijna twee jaar werd ik overgeplaatst naar een ander pleeggezin in Schijndel. Ik moest daar harder werken dan ooit. Varkens verzorgen, koeien melken, gier uitrijden, hooien, kippen vangen, het ging de hele lange dag door. Ik werkte zestig of zeventig uur per week. Kreeg veel slaag en weinig eten. Ik at wat het gezin overhield, of ik moest restjes zoeken uit de vracht voor de schillenboer. Voor straf moest ik vaak in de stinkende gierkelder staan. Gelukkig woonden er goede mensen naast dit pleeggezin. Ik zocht en vond vaak troost bij de buurvrouw. Zij was ook degene die de politie belde toen ik weer eens grof mishandeld was omdat ik een melkbus met verse melk van mijn fiets had laten vallen. De politie schakelde de kinderbescherming in. Ik werd opnieuw overgeplaatst.

Vanuit Schijndel kwam ik terecht bij een familie in Nuenen. Daar ben ik bijna 4 jaar geweest. Het ging in het begin echt beter. Het gezin had twee kleine meisjes, dat vond ik leuk, daar speelde ik wel mee. Ik kon me af en toe echt ontspannen. Het was een grote boerderij waar ook wel 7 of 8 knechten werkten. Helaas kreeg de moeder van het gezin borstkanker. Dat wierp een enorme schaduw over het gezin, die een weerslag had op de relatie tussen mij en hen. Ik werd weer gereduceerd tot personeel. Neemt niet weg dat ik in dit gezin de beste tijd heb gehad.

Geld voor een pilsje

In de loop der jaren, toen ik een jaar of 14 was, zocht ik ook af en toe mijn vader op. Dan poetste ik zijn motor en daar kreeg ik dan wat geld voor. Met dat geld gingen we naar het café van mijn moeder. Dronken mensen en publieke vrouwen waren voor mij als kind de normaalste zaak van de wereld. Ik lustte inmiddels zelf ook wel een pilsje.

Bij de Kruisvaders

Op mijn zeventiende kwam ik terecht bij de Kruisvaders van Sint Jan in Rijswijk. De broeders waren smeerlappen die hun handen niet thuis konden houden. Zij hadden regelmatig seks met de jongens die aan hun zorgen waren toevertrouwd. Maar niemand durfde iets te zeggen. Want eigenlijk leidde elke straf die we van de broeders kregen tot seksuele handelingen. We moesten bij wijze van opvoeding soms urenlang naakt op een opklapbankje zitten. Eén van de broeders kwam dan 's avonds zeggen dat we van het bankje af mochten. Het slachtoffer moest dan op zijn schoot zitten en werd betast. Toen ik iets ouder was ging ik naar de fraters in de retraite. Zij deden echt walgelijke dingen met mij, ondertussen liefkozend zeggend dat ik een lieve jongen was. Zij wasten ook dagelijks onze geslachtsdelen en wij moesten die van hen wassen. Het was afschuwelijk maar we zeiden niks.

Drank

Langzaam maar zeker ontdekte ik de verdovende werking van drank. Dat begon eigenlijk al toen ik als jochie van 14 meerging naar de kroeg waar mijn moeder werkte en het werd erger naar mate ik ouder werd.

Mijn broers hebben op een gegeven moment geregeld dat ik naar Brabant kon. Ik kon daar inwonen op een boerderij en ondertussen een normale baan hebben. Twee jaar later woonde ik zelfstandig en was ik een paar jaar molenaar. Het een relatief goede tijd. Ik ging dansen en biljarten. Maar ik had altijd alcohol nodig om te kunnen genieten.

In de tijd dat ik mijn eerste vrouw leerde kennen, ik was toen 21 jaar, had ik een baan in de bouw. Ik had een passie voor Rock 'n Roll. Ik gaf zelfs dansles. Mijn toenmalige vrouw deelde mijn passie. We waren gelukkig, maar ik had er steeds meer drank bij nodig. Alcohol om te voorkomen dat mijn herinneringen mijn leven verpestten. Ik had toen niet door dat dat al lang verpest was.

We kregen vier kinderen, vier zonen. Zowaar, we leken wel een normaal gezin. In vakanties naar de camping met een grote caravan. Ik ging vissen en spaarde luciferdoosjes en sigarenbandjes. Alcoholisme kostte me uiteindelijk mijn huwelijk. Mijn vrouw en vier zonen verdwenen uit mijn leven. Of ik uit dat van hen: ik kreeg van de rechter een huisontzegging en een straatverbod.

Doorgaan

Na een therapie van jaren heb ik geleerd zonder alcohol door te gaan. Dat lukt. Maar ik lever nog steeds een constant gevecht met mijn herinneringen. Ik kom niet los van de vraag 'waarom?'. Waarom doen mensen een kind dit aan? Waarom overkomt dit mij? Ik kan het geen moment vergeten. Dat heeft me ook mijn tweede huwelijk gekost. De meningsverschillen gingen vaak over de opvoeding van onze zoon. Maar was ik eigenlijk wel in staat om een kind op te voeden? Zonder voorbeeld? Zonder liefde? Ik vermoed van niet.

Na de scheiding - we wonen dus apart - is het wel goed gekomen tussen mijn ex-vrouw en mij. Ik ben daar erg dankbaar voor. Ook vind ik het fijn dat ik weer contact heb met mijn oudste broer. Ik zie hem wekelijks.

Stop het zwijgen

Voor de ellende in mijn jeugd heb ik erkenning gekregen en schadevergoeding. Maar het pijnlijken is niet gestopt. Terugkijkend op mijn leven kan ik alleen maar denken aan wat ik allemaal ben kwijtgeraakt. Mijn jongens en mijn kleinkinderen. Ik zie hen helaas niet opgroeien. Het contact is al lang verbroken.

Ik hoop met dit verhaal te bereiken dat mensen hun ogen openen voor kindermishandeling en seksueel misbruik. En er iets mee doen als er signalen zijn. Ik hoop dat slachtoffers zelf ook hun mond open doen. Dit mag zo niet doorgaan. Stop het zwijgen! Voor mij is het te laat, doe het dan voor anderen. Want misbruik verjaart niet.

Micha de Winter over het meldpunt voor geweld in de jeugdzorg

Inleiding: Prof. dr. Micha de Winter, voorzitter van de Commissie Onderzoek naar Geweld in de Jeugdzorg, over het meldpunt.

Gesproken tekst: zoals veel mensen weten is er een commissie door het kabinet ingesteld dat onderzoek doet naar geweld dat is gepleegd tegen minderjarige in instellingen voor jeugdzorg en in pleeggezinnen sinds de tweede wereldoorlog. Die commissie heeft nu ook een meldpunt (Meldpunt Geweld Jeugdzorg: 088 3717500) ingesteld waar mensen kunnen bellen die als kind dit soort ervaringen hebben opgedaan, dus die met geweld te maken hebben gehad in jeugdzorginstellingen of in pleeggezinnen. Tot nu toe hebben al veel mensen ons gebeld, ook al voordat er een meldpunt was, ongeveer 400 mensen. Die hebben verhalen verteld over geweld dat ontzettend langdurig was, vaak ernstig, eigenlijk zou je kunnen zeggen structureel. De commissie vindt het heel belangrijk om een luisterend oor te bieden aan al die mensen, maar wil ook graag gebruik maken van die verhalen, als mensen daar tenminste toestemming voor geven, om het onderzoek te doen. Dat vinden we belangrijk omdat daarmee dat onderzoek ook gebaseerd kan zijn op echte ervaringen van mensen. Als het nu zo is dat mensen het meldpunt hebben gebeld, dat kunnen mensen zijn die zich slachtoffer voelen van geweld. Dat kunnen ook mensen zijn die daar op de een of andere manier weet van hebben dat dat is gebeurd. Dat kunnen ook mensen zijn die zelf aan dat geweld hebben deelgenomen, dus plegers van het geweld. Als er mensen zijn die nadat ze dat hebben gemeld bij ons ook nog verdere hulpverlening, verdere gesprekken zouden willen hebben dan kunnen ze zich melden bij Slachtofferhulp Nederland (0900 0101)

[Bekijk hier de video](#)

Figuur 1de commissie op facebook

Aanvullend vooronderzoek

Op 13 juli 2015 heeft het kabinet de Commissie Vooronderzoek naar geweld in de Jeugdzorg ingesteld om te bezien of onderzoek naar geweld in de jeugdzorg in de periode 1945 tot heden mogelijk is. De doelgroep van het vooronderzoek waren uithuisgeplaatste minderjarigen in de residentiële jeugdzorg, de pleegzorg, de justitiële jeugdinrichtingen en de instellingen voor kinderen met een licht verstandelijke beperking (LVB). Op 17 mei 2016 heeft de commissie [de resultaten van dit vooronderzoek](#) aangeboden aan minister Van der Steur (Veiligheid en Justitie) en staatssecretaris Van Rijn (Volksgezondheid, Welzijn en Sport).

Bij brief van 7 november 2016 heeft het kabinet gereageerd op de uitkomsten van het vooronderzoek en [de definitieve opdracht voor het hoofdonderzoek](#) van de commissie geformuleerd. Het kabinet verzoekt in deze brief tevens om het onderzoek uit te breiden naar de jeugd GGZ, een afgebakende groep internaten voor doven en blinden waarover tijdens het vooronderzoek signalen zijn ontvangen en alleenstaande minderjarige vreemdelingen (AMV'ers).

Dit verzoek heeft de commissie opgepakt. Er zijn meerdere onderzoekers ingezet om deze wezenlijke aanvulling op het eerder opgeleverde vooronderzoek te realiseren. Het beeld van de drie nieuwe vooronderzoeken wijkt niet af van de eerder uitgevoerde vooronderzoeken: onderzoek naar geweld in de sector jeugd GGZ, de doven- en blindeninternaten en de opvang voor AMV'ers is haalbaar en ook gewenst.

De commissie is de betreffende onderzoekers erkentelijk dat zij in korte tijd hun vooronderzoek hebben opgeleverd. De drie onderzoeken zijn begeleid door een begeleidingscommissie waarin steeds tenminste twee leden van de commissie zitting hadden.

Hieronder vindt u de betreffende vooronderzoeken. Deze aanvullende vooronderzoeken worden op korte termijn gebundeld als rapport.

Aanvullend vooronderzoek

- [Haalbaarheid van onderzoek naar geweld in de jeugd-GGZ](#)

Pdf document | 329 kB
webpagina | 19-5-2017

- [Haalbaarheidsonderzoek doven- en blindeninternaten](#)

Pdf document | 792 kB
webpagina | 19-5-2017

- [Haalbaarheidsonderzoek naar geweld in instellingen voor AMV'ers](#)

Pdf document | 606 kB
webpagina | 19-5-2017

Contactgegevens:

Stichting SKIP
Postbusnummer 63
3940 AB Doorn

Email: info@stichtingskip.nl
Telefoon: **088SKIPLYN / 088-7547596**
Website: www.stichtingskip.nl
Twitter: [@StichtingSKIP](https://twitter.com/StichtingSKIP)